

Arrest

nr. 98 789 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met referentienummer X.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient bij schrijven van 23 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 30 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden

[G. M.], [...]

+ echtgenote:

[G. R.], [...]

die optreden als de wettelijke vertegenwoordigers van hun in België geboren minderjarig kind:

[G. E.], [...]

Nationaliteit: Kosovo

Adres: [...]

opgesteld op 21/03/2012 en ingediend op 23/03/2012 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen de betrokkenen zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betreffende het argument van de betrokkenen inzake hun geponeerde duurzame lokale verankering: hun verblijf in België sedert oktober 2010, hun diverse sociale contacten, hun kennis van de Nederlandse taal, de geboorte van hun kindje in België, de afwezigheid van elementen van openbare orde, dient enerzijds gezegd dat uit vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend is dat de integratie-elementen tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden en anderzijds dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag dd. 08/10/2010, werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 28/04/2011 afgesloten door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkenen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. De duur van de procedure - namelijk om en bij 6 maanden en 20 dagen - was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Inmiddels werd eveneens het regularisatieverzoek op basis van art. 9 ter dd. 16/05/2011 wegens medische redenen afgesloten door een negatieve beslissing, de weigering ten gronde dd. 07/06/2012. De betrokkenen kunnen zich dus heden op geen enkel recht op verblijf in het Rijk meer beroepen als reden om hun aanvraag in België in te dienen. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Dat hun kind in België geboren werd, kan niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid daar het dezelfde verblijfstoestand heeft als zijn ouders en zijn ouders dus dient te vergezellen op het ogenblik dat zij gevolg zullen geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten.

De aangehaalde afwezigheid van elementen van openbare orde ten hunnen laste, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid daar van elkeen die zich op Belgisch grondgebied bevindt, verondersteld wordt dat hij of zij de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.

Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen, die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 10 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich bij zijn aanvraag niet meer kan beroepen op de instructie van 19.07.09 daar deze vernietigd werd door twee arresten van de Raad van State (nr. 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011);

dat verzoeker zich in zijn aanvraag beriep op criterium 2.8.A (duurzame lokale verankering) van de instructies van 19.07.09;

dat verzoeker kennis heeft van een beslissing dd. 12.01.12 (enkel maanden voor de in casu bestreden beslissing) van DVZ inzake een dossier met O.V.-nummer 6.218.762 waarbij een aanvraag art.9bis ingediend dd. 29.06.10 en o.b.v. criterium 2.8.B (duurzame lokale verankering & arbeidscontract) van de instructies van 19.07.09 werd gegrond verklaard !!!! (zie stuk 2) ;

dat aldus uiteraard de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt nu verzoeker had moeten kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid én er géén enkel gerechtvaardigde reden voorhanden is waarom twee aanvragen art. 9bis, dewelke beide gebaseerd zijn op de instructies van 19.07.09, binnen een tijdspanne van een paar maanden kunnen leiden in het ene geval tot een positieve beslissing én in het geval van verzoeker tot een onontvankelijkheidsbeslissing, waarbij wordt gesteld dat de instructies niet meer kunnen toegepast worden!!;

dat de bestreden beslissing tenslotte ook blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst;

dat verzoeker totaal onworteld is t.a.v. zijn land van herkomst en gedurende een lange periode een leven heeft opgebouwd in België met volstrekte teloorgang van ieder have en goed en sociaal contact in zijn land van herkomst en hij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoeker in zijn land van herkomst have noch goed heeft én al een sterkere binding heeft met België dan met zijn land van herkomst én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, waar hij niets meer bezit en zo goed als geen familie meer heeft, om aldaar de aanvraag in te dienen en tevens gehouden te zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet doet omdat verzoeker hierdoor alle banden en integratie, dewelke hij sedert méér dan 2 jaar met België heeft opgebouwd, dreigt te verliezen;

dat hieruit volgt dat verzoeker aldus aantoonde dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 18.10.12 dan ook het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel schendt en bijgevolg niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”.

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoeker het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat hij zich niet kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verweerder correct aangaf dat deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. De Raad van State ging over tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing getuigt van een *“totaal gebrek aan realiteitszin”* waar wordt gesteld dat de vereiste buitengewone omstandigheden niet zijn aangetoond. Hij wijst hierbij enerzijds op elementen die betrekking hebben op zijn land van herkomst, met name stelt hij totaal onwtorteld te zijn ten aanzien van zijn land van herkomst, er *“have noch goed”* te hebben en er geen

sociale contacten of familie meer te hebben. Anderzijds wijst hij op het gegeven dat hij gedurende een lange periode een leven in België heeft opgebouwd en ondertussen sterkere banden met België dan met zijn land van herkomst heeft opgebouwd. Hij geeft hierbij ook nog aan dat indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, aanvraag waarvan het onderzoek maanden en zelfs meer dan één jaar in beslag kan nemen, het voorwerp van zijn aanvraag wordt teniet gedaan omdat hij hierdoor *“alle banden en integratie, dewelke hij sedert méér dan 2 jaar met België heeft opgebouwd”* dreigt te verliezen.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker aan de hand van voormeld betoog niet aangeeft dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde door hem ingeroepen elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag of zich heeft gesteund op incorrecte feiten als dusdanig. Door middel van zijn betoog geeft hij wel aan de ontvankelijkheid van zijn aanvraag anders te beoordelen dan het bestuur, doch hij toont met zijn uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter niet aan van de beoordeling door verweerder dat de door hem ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De Raad stelt immers vast dat het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder de verblijfsduur van verzoeker in België en zijn geponeerde duurzame lokale verankering in België niet heeft weerhouden als elementen die het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om zijn aanvraag in te dienen via de reguliere procedure op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfsduur en elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad kan verder ook niet inzien waarom een tijdelijk verblijf in zijn herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, zelfs indien de behandeling hiervan meer dan één jaar zou duren, zijn banden met België en zijn integratie die hij hier heeft opgebouwd – en bijgevolg het voorwerp van zijn aanvraag – teniet zou doen. Indien verzoeker sterke banden heeft met België en, zoals hij stelt, hier duurzaam lokaal is verankerd, kan worden aangenomen dat deze banden en integratie gedurende langere termijn blijven behouden, ook ingeval van tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden, kan een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure trouwens enkel eenvoudiger maken en dient dus in regel niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

Verzoeker betoogt verder nog dat hij niets meer bezit in zijn land van herkomst, er geen sociale contacten meer heeft en er *“zo goed als geen”* familie meer heeft. De Raad merkt op dat verzoeker aan de hand van een dergelijk vage en algemene uiteenzetting die op geen enkele wijze met concrete gegevens of met stukken wordt ondersteund evenmin aannemelijk maakt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoeker toont met bovenstaande uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid, heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu verzoeker geen kennelijke wanverhouding aantoont tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.5. Verzoeker voert daarnaast nog aan dat de bestreden beslissing artikel 10 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel schendt. Hij stelt dat zijn aanvraag gesteund op de vernietigde instructie onontvankelijk wordt verklaard, terwijl hij weet heeft van een andere aanvraag door een andere persoon die was gesteund op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie en die in januari 2012 gegrond werd verklaard.

De Raad stelt vast dat op basis van het door verzoeker gevoegde stuk niet blijkt of zijn situatie volledig identiek is aan de situatie van de persoon waarop het gevoegde stuk betrekking heeft. Zo kan op basis van dit stuk niet worden nagegaan of de betreffende persoon al dan niet gerechtvaardigde buitengewone omstandigheden heeft laten gelden en het identieke of volledig gelijkaardige situaties betreft. Daarnaast stelt de Raad dat zelfs indien zou blijken dat de aanvraag van de betreffende vreemdeling onvankelijk werd verklaard zonder na te gaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden waren en aldus in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die – zoals uit bovenstaande uiteenzetting blijkt – door de Raad van State werd vernietigd, dit in voorliggende zaak hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat artikel 10 van de Grondwet of het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Verzoeker gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen onvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te zijn aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van artikel 10 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.6. Waar verzoeker, specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, nog betoogt dat hij had moeten kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van verweerder, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS